

sen, Markvorsen, Ole Olsen, Nielsen-Grøn, Jørgensen, Sigvald Olsen og M. Madsen.

Ved Lodtrækning mellem de foreslaaede valgtes *Ottosen* og *Svendsen*.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Søværnets Ordning af 28. Maj 1880, til hvilket Udvalg er henvist Forslag til Lov angaaende nogle Lønningsbestemmelser for Søværnet.

Formanden: Afstemningen vil finde Sted paa samme Maade som ved det foregaaende Udvalg.

Paa Formandens Forslag valgtes: *Jungersen, Nøhr, L. Rasmussen, A. Nielsen, Høgsbro, T. Larsen, P. Andersen, Frederiksen, Slengerik, Berg, Berntsen, Sigvald Olsen* og *M. Madsen*.

Ved Lodtrækning mellem de foreslaaede valgtes *J. Nielsen* og *N. Jensen*.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ægteskabs Indgaaelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3113—48.)

Sagen sattes under Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*J. C. Christensen*): Det høje Ting vil neppe finde det mærkeligt, at jeg straks tager Ordet ved Behandlingen af denne Sag. Man vil saa meget mindre finde det mærkeligt, som jeg har Grund til at tage Ordet i to Egenskaber, dels som Minister, fordi Sagen i særlig Grad gælder Kirken, og dels som Folketingsmand, fordi jeg for nogle Aar siden har haft Lejlighed til at være Forslagsstiller sammen med det ærede Medlem for Store-

heddinge (Høgsbro) til et Lovforslag, hvorpaa det nærværende Lovforslag er bygget.

Naar jeg nu tager Ordet for at indlede denne Sags Behandling og for at anbefale Sagen til det høje Ting, staar det klart for min Erindring, hvad man for 5 Aar siden indvendte mod det daværende Lovforslag. Man havde navnlig to Indvendinger, som man Gang efter Gang fremsatte. Den første var, at Tiden endnu ikke var kommen for denne Reform, den anden var Spørgsmaalet: Hvorfor skulle vi gøre Befolkningen Ulejlighed og skaffe den Bekostning med denne Sag, da der ikke er noget Krav i Befolkningen for at faa denne Sag ført igennem? Hvis ærede Medlemmer have gjort sig bekendt med tidligere Forhandlinger her paa Rigsdagen om denne Sag, ville de have set, at det er de samme Indvendinger, der tidligere ere blevne fremførte. Til disse Indvendinger kan man sige, at Tiden ganske vist ikke er kommen, for saa vidt som man vil kræve, at der skal herske en almindelig Stemning trindt omkring over det hele Land for Indførelse af almindeligt borgerligt Ægteskab. Vi ere ikke komme saa vidt endnu, at der trindt omkring fra alle Landets Sogmenigheder kommer Krav om, at vi endelig maa faa indført almindeligt borgerligt Ægteskab, og det vil sikkert vare lang Tid, inden man kommer saa vidt. Trindt omkring i vort Land og ikke mindst ude i Landsbymenighederne lever man Livet paa den gammeldags Maade uden i synderlig Grad at komme i sædelige Konflikter, og der har man i Almindelighed ikke Syn for, at navnlig Kirken lider af Brøst, som der maa raades Bod paa. Men naar man ser paa vort Kirkesamfund som Helhed — og det bør man dog gøre — tror jeg, man maa indrømme, at Tiden er kommen, ja, at den forlængst har været inde, til denne Reforms Gennemførelse. Vi maa jo se paa Kirkesamfundet som Helhed, saa vist som vi ellers i vor daglige Gerning her paa Rigsdagen ogsaa se paa Samfundet i sin Helhed. Naar et Lem lider, lider det hele Legeme, naar der er enkelte Steder paa det borgerlige Samfund, hvor der er Mangler og Brøst, lider hele det borgerlige Samfund derunder. Det er dette, som har gjort, at vi Gang efter Gang ere skredne til Reformen, hvorved Alderdomsunderstøt-